

at hvis det skulde vise sig, at der var nogle Skavanker ved denne Lov, naar den traadte ud i Livet, maatte vi ad Aare se at tage Spørgsmaalet op om at foretage Forandringer deri. Jeg mener, at af det Tre- eller Firkløver, som ligger for os, er det denne Lov, der er den mest usmægtige, og som lider af de største Skavanker. Men paa den anden Side ser jeg jo godt, at denne Lov er koblet sammen med de andre og ikke kan udskilles. Vi maa derfor tage den med, selv om vi paa et eller andet Omraade kunde ønske den anderledes. Jeg er ikke af dem, der mene, at vi ubetinget skulle vedtage disse Love, som de ligge for os i Øjeblikket; thi jeg vil ikke være saa bange for igen at sende dem op til Landstinget, idet jeg er overbevist om, at Landstinget er lige saa interesseret i disse Love som vi. — jeg tror endogsaa nok saa meget. Men hvad jeg er bange for, er ganske vist at forandre dem paa en saadan Maade, at hele Arbejdet skal komme til at ligge hen igen i Aar, for det kunne vi i det store og hele ikke være tjente med. Jeg mener derfor, at alle Ændringer, der kunne faa en saadan Betydning, at Landstinget ikke vedtager Lovene i den Skikkelse, vi ønske, eller sylter dem hen eller sender dem tilbage i forandret Skikkelse, ikke skulle vedtages. Naar jeg derfor tager Ordet for at anbefale en Ændring, er det netop en af dem, jeg er vis paa med Lethed kan gennemføres. Det er nemlig den, som det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) har stillet og gjort sig til Talsmand for. Jeg hørte nok, at det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds (Thomas Larsen) mente, at Formen for dette Ændringsforslag ikke var god nok. Det er jo muligt, den kunde være lidt anderledes. Men det staar rigtignok for mig saaledes, at den Slutning, det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds drog, var alligevel ikke saa lidt forkert. Det ærede Medlem mente, at en Haandværker, som efter den nugældende Lov for Bygningsskyld var bleven fritaget for sin Bygningsafgift for et Par Aar siden ifølge den da vedtagne Lov, kunde sidde med en stor Landejendom og saa i Kraft af dette Ændringsforslag blive fritagen for at svare Afgift af sin Landejendom, selv om denne var hans Hovedindtægtskilde. Det kan jeg umulig forstaa kan lade sig gøre. Jeg kan umulig, selv om dette Ændringsforslag kommer ind i Loven, komme til at læse § 7 anderledes, end at en saadan Ejendom vil falde ind under § 7, fjerde Stykke, altsaa ind under

de Ejendomme, der væsentlig tilhøre Landbruget og beskattes som saadanne, og der vil faa en Lettelse, for saa vidt den er vurderet under 12,000 Kr., men vil i øvrigt blive beskattet i samme Forhold som andre Landejendomme, idet Ejerens væsentligste Indtægt vil være Landbrug.

Der er i Slutningen af Paragraffen indført et Stykke, som hjemler dem, der leve af Landbrug eller Havebrug, Frihed for at blive beskattede højere, end de i Øjeblikket ere. Men her er det netop, at der er en Mangel for de smaa Haandværkere, de have ikke faaet dette Værn, de blive beskattede efter den ny Lov, skønt de for kort Tid siden ere bleve fritagne for den Skat, de i en kortere eller længere Aarrække havde svaret. Jeg kan forstaa, at de, der hidtil have betalt Bygningsskyld, ville komme ind under Lovens haarde Bestemmelser — en Del af dem kunne vistnok ogsaa til at svare noget mere end nu — det ærede Medlem for Ringsted gav jo nogle Oplysninger derom ud fra nogle Undersøgelser, han har foretaget, som vel nok forholde sig saa, og som vise, at der er Steder her i Landet, hvor man kommer til at føle den ny Ejendomsskyld i temmelig betydelig Grad. Men det staar for mig, at naar vi have ophævet en Uretfærdighed for to Aar siden, saa skulde vi ikke gerne lade den træde i Kraft igen ved disse ny Love, som helst skulde bringe Retfærdighed til alle Sider. Derfor mener jeg, at der kunde ingen Fare være ved at vedtage dette Ændringsforslag, thi jeg er overbevist om, at Landstinget aldrig vil sende Loven tilbage eller lade den strande for en saadan Ubetydelighed, især da det ellers deroppe er blevet indrømmet, at det kun er Retfærdighed, der derved vederfares vedkommende Skatteydere. Naar den højtærede Minister mener, at det var at anerkende Ejendomsskylden, kan jeg ikke fuldt forstaa det, for saaledes som jeg forstaa det, vil det kun være at anerkende, at en Lov, der blev vedtagen for to Aar siden, var god og retfærdig, og at denne Retfærdighed skal vedblive at vederfares dem, der den Gang kom ind under denne Lov. Jeg vil anbefale denne Ændring, og for saa vidt det ærede Medlem, der har stillet den, fastholder den, stemme for den, men skulde han tage den tilbage for ikke at faa den nedstemt, skal jeg ikke optage den, fordi ogsaa jeg erkender, at noget stort og betydningsfuldt Spørgsmaal er det dog i hvert Fald ikke. Jeg vil ogsaa gaa med til at stemme for Loven, om det skal være saa, idet jeg